

съпрузите, кухнята, дома. Някъде настояват да бъдем строги, кратки, делови, други ни молят да сме ласкави, да успокояваме, да утешаваме.

Едновременно ни търсят, за да ни смъмрят и да ни поощрят. Питат ни за неща, от които зависи животът на много хора, а два часа по-късно сервираме вечеря за пет души. Ние умеем да стоим по цяла нощ над люлката на рожбите си с книга в ръка и да се явяваме на изпити сутринта, за да получим отлична бележка. После с тази бележка получаваме назначение да управляваме побелели мъже, пред които сме треперили вчера. И същите тези мъже с изненада откриват, че както се усмихваме кротко и свенливо, можем не само да изпълняваме управленчески функции, но и да изискваме твърде много и твърде строго. Често пъти на смях си казваме, че непрекъснато играем на „двама са малко – трима са много“, тъй като вечно комбинираме как да използваме времето си, за да ни стигне за всичко. Понякога с една ръка пишем задачи, а с другата бъркаме супата в тенджерата. И в някой странен час между деня и нощта, когато небето става мастилено синьо и дърветата се превръщат в сенки, спираме за миг главоломното си движение, озъртаме се и дълбоко някъде от неподозирани дълбочини на чувствата ни бликва усещането за пълнота, за истински живот, но ние се чувстваме добре именно с това. Накратко това е обобщеният образ на жената, било то ромка или еврейка, чувствата или задълженията са еднакви. Различията между всяка една от тях е в силата на волята и разума.